

Aukaisen verhot

*Aukaise verhot, aamu jo koittaa.
Varjojen valta päättynyt on.
Niin kauan kuljin unien mailla,
nyt tahdon nähdä auringon.*

Näin alkaa Pekka Simojoen kappale *Jokainen päivä*. Kappale pysäytti minut, kun kuulin sen muutama viikko sitten messussa: Aurinko paistoi kirkon ikkunoista sisään. Kuinka pitkään olenkaan kulkenut unessa!

Nyt on vuoden pimein aika. Ja pimeämmäksi vielä käy, kun päivä entisestään lyhenee. Aurinko näyttäytyy vain hetkittäin ja silloinkin matalalta. Jos sen sattuu näkemään työpäivän aikana, tulee kiusaus kiertää sälekaihtimet tiukemmin kiinni, jotta aurinko ei heijastuisi ikävästi tietokoneen näytöltä, häikäisisi silmiä, sumentaishi tekstiä ja häiritsisi ajatuksia.

Mielenkiintoista.

Miksi olen sitä mieltä, että ajatukseni häiriintyisivät kirkkaassa valossa? Pelkäänkö minä valoa? Pelkäänkö sitä, että ajatukseni nähtäisiin, luettaisiin ja havaittaisiin köykäisiksi?

*Aukaise verhot, nyt tieni annan
Jumalan suuriin suunnitelmiin.
Valoa täynnä on valtakunta,
kuoleman kahleet jo katkaistiin.*

Nykäisen työhuoneeni, silmiäni ja sydämeni sälekaihtimet ylös. Annan auringon paistaa sisälle, paljastaa pölyt ja siivoamattomat nurkat. Annan sen häikäistä silmäni. Annan sen häikäilemättä katkaista urautuneet ajatukseni. Annan sen näyttää kaikki kasautuneet ja tekemättömät työt ja lunastamattomat lupaukset. Annan sen näyttää minulle kokonaan uuden tien.

- *Marja Korhonen*